

Poètica assagística del dolor

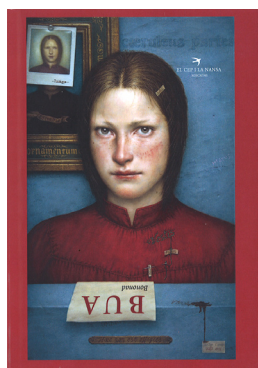
Guillem Pufarré

El lector pensarà que juguem amb ell a la desorientació, que l'atabalem de manera innecessària. Escrivim "poètica assagística" al titular. I a la fitxa, despatxem l'enutjosa tasca de categorització amb l'exigu, incomplet i inexpressiu epígraf de "narrativa". La dificultat amb Bononad (que signava com a Francesc Bononad les seves notables obres precedents) rau tot just en la seva al·lèrgia als motlles. A *Empremtes en la neu* (Laertes, 2007), el relat curt, la reflexió filosòfica, l'assaig, la prosa poètica (deixem-ho així) i un ús bastard del material gràfic passejaven de la mà per les teulades, lliurement. A *Cotxes nous, cotxes d'ocasió, cotxes de quilòmetre zero* (El cep i la nansa, 2008), l'autor depura un concepte (o un no-concepte) de contorns boirosos. I a *Facebook* (El cep i la nansa, 2010), hi fa pujar l'aposta fent entrar els nous llenguatges sorgits de les xarxes socials i retorçant el seu univers, tal vegada en excés.

Bua

BONONAD

El cep i la nansa, Vilanova i la Geltrú, 2014
Narrativa, 54 pàgines

A *Bua*, tota aquella energia creativa es concentra i empresona d'una manera més controlada, almenys en aparença: el llibre torna a ser un Hulk desfermat que rebenta les costures genèriques i sotmet el lector a la tensió de la lletra que no pot classificar. A partir de la inquietant

portada i el feliç títol, una al·lusió al crit de dolor infantil, *Bua* ens emmanilla i paralitza amb la seva suggestiva densitat, una lectura que parteix una anècdota narrativa explorada sense equip de supervivència, oscil·lant entre la reflexió i la confessió, el fragment d'alè líric i el cop de peu (amb ganys) entre les parts toves. Juganer amb el llenguatge i despietat amb els significats.

Tot, per bastir una assilvestrada i fragmentària poètica del dolor que es pot llegir com assaig, com a conte de perversa càrrega metafòrica o, l'opció més intel·ligent, com una nova i tal vegada la millor i més completa aportació de Bononad a un cànon literari comatós. Perquè, talment com es fa present a les creacions del seu aparent guia, Josep Palàcios, la poètica del follet de Tavernes de la Valldigna guanya quan és capaç de conjuminar l'exigència literària, l'enfosquiment deliberat, amb zones d'ombra (que no de claror), petites engrunes deixades caure per guiar el lector. Ludwig Wittgenstein i Maria de Villota. El pensament volàtil i el mundanal soroll de la selva Whatsapp i els seus alienats habitants. Contemporaneïtat que és també franja de separació amb J.P i la seva poètica. Tret distintiu d'un autor amb eixordadora veu pròpia.

Com una reina

MERCÈ FORADADA

Edicions Saldonar, Barcelona, 2014

Narrativa, 124 pàgines

La filòloga Mercè Foradada (Barcelona, 1947) amplia la seva ja considerable obra narrativa –encetada el 2002 amb *En el prestatge*– bastint un recull de relats que miren a les històries de la realitat quotidiana per trobar l'equilibri entre el que és rellevant i el que és prescindible, entre la transcendència i el valor de la senzillesa. Els protagonistes dels relats es debaten entre estats d'ànim ben diversos: el desengany no acceptat, l'amargor del rebuig, la dolçor de la vellesa, la creativitat de l'inconformista o l'enveja del prepotent.

El xef

SIMON WROE

Traducció: Albert Torrecasana

Edicions 62, Barcelona, 2014

Novel·la, 340 pàgines

Simon Wroe, periodista independent que escriu per a diferents mitjans sobre cultura i cuina, debuta en la novel·la esbudellant de manera divertida i amb pinzellades d'humor negre les interioritats d'un restaurant suposadament d'elit. La història arranca quan en Monocle, un jove llicenciat en literatura anglesa, entra a treballar al restaurant The Swan. Allà haurà de bellugar-se amb els abusos, intimidacions i humiliacions que imposa el règim cruel del xef Bob. Entorn hostil compensat per la xarxa de companyonia que Monocle tix amb els companys.

El pas del mil·lenni

CARME TURÉGANO

Viena Edicions, Barcelona, 2014

Poesia, 99 pàgines

La historiadora Carme Turégano (Conca, 1956), incorporada a l'escriptura en català de manera tardana, publica el seu segon poemari després de *Lluna creixent al sud*, un llibre que continua les coordenades de cercar material poètic entre l'experiència vital. A *El pas del mil·lenni*, l'autora continua aquella recerca de forma intensa i apassionada, com destaca Jordi Ribas al pròleg: "Una persona que intenta transformar les seves experiències en pomes per compartir, perquè sap i sent que la vida, si no és compartida, no és prou vida".